

— Дѣдо, недѣй слуша това кюсе! Право ти казвамъ!... Тѣй ми е името, тѣй ме зоватъ и мама, и тати, и — всички. Слушай да ти разправа цѣлата работа: кога дойдохъ тукъ, госпожата ме попита, какъ ме зоватъ. Казахъ ѝ което си е. „Прѣди тебе имахъ слугиня, Карамфила я казваха, ми се озбѣи тя, ти отсега тѣй ще се казвашъ, чули, мари? Триндафила, Карамфила — все едно! Не мога сега за твоя кефъ да нривиквамъ на нови имена!...“ Оттогава тѣй ме зоватъ вкѣщи. Изпървомъ, като ме викаше на новото име госпожата, не ѝ се обаждахъ, ама ме добръ изблъска нѣколко пѣти. Да я порази, змията!... Кога се ядоса, пожълтѣе и затрепери, не знае, какво прави и дѣ удря, или овие въ рѣцѣ редицитѣ ми коса и ме влачи по земята. Счупи ми едни хубави обици. Омръзна ми вѣтъ това слугуване... Ехъ, единъ день ще ми свѣтне прѣдъ очитѣ!... . Още малко, че ще видимъ. Моятъ любовникъ слѣдъ 2—3 мѣсеци ще се уволни отъ солдатѣка. Та коя слугиня се е тукъ завъртяла?! Госпожата ги мѣни всѣка седмица. Сега по Гергѣовденъ искахъ да си излѣза, тя не ме пуца. Имамъ да зимамъ за нѣколко мѣсеца. „Нѣма да ти дамъ счупена пара, каза ми тя — толкова нѣща си изчупила, изгубила, изкрала. Ако ти понася измитай се!...“ Казва, че ѝ съмъ откраднала единъ прѣстенъ за 10 алѣжна. А пѣкъ нищо нѣма ни счупено, ни изгубено. Кажѣ, дѣдо, може ли християнско име да се промѣня?

— Не може, не може! възнегодува дѣдо Генко! Това е поругание съ вѣрата, съ християнѣята!... Много грѣшно е!... Ами господарѣтъ?

— За него не мога си изкриви душата. Та и той досега не е ми казалъ никакво име...

Иванъ, незабѣлѣжванъ, подслушваше разговора.

Едвамъ вакарелката изговори послѣдната дума, и електрическиятъ звѣнецъ, окаченъ надъ вратата въ готварницата, силно издрѣнка.

Тревога!... Въ военния пѣленъ смисълъ на душата.

Всички се изплашиха и омѣлчаха. Карамф... — нѣ, Триндафила припна набързо горѣ въ спалнята, а Иванъ се разтича изъ готварницата. Стреснатиятъ дѣдо Генко